

**UNICE ÎN LUME
- ARTEFACTE PE TERITORIUL ROMÂNIEI -**

EXTRATERESTRUL DE LA TUTANA

În satul argeșean Tutana se află o mănăstire de pe vremea lui Vlaicu Vodă. Lăcașul este amplasat într-un decor deosebit, cu pădurea aproape, dar principalul punct de atracție este o cărămidă din zidul exterior, pe care pare a fi scrijelit un extraterestru.

„Mănăstirea aceasta este comparabilă cu Biserica Domnească din Curtea de Argeș sau cu alte biserici de aceeași valoare din țară. Numai ca ea este mai puțin cunoscută”, spune preotul Gheorghe Bărănescu, care este și primar al comunei. Mănăstirea Tutana este mai cunoscută pentru o cărămidă din exteriorul lăcașului de cult, pe care este desenat un personaj considerat nepământeian de către săteni.

Cărămida din zidul bisericii pe care este pictat „extraterestru” stârnește zâmbete localnicilor. „Mamă, ei zic că nu e om acela care e pictat acolo, pe biserică. E îmbrăcat așa, altfel, e călare pe ceva. Lumea zice că e un d-acela, istraterestru, ce naiba o mai fi și acela... Nu e de pe Pământ”, e convinsă Maria Dumitru, 75 de ani. Bătrâna locuiește aproape de biserică și vine la slujbă ori de câte ori e sărbătoare. Gelu Tenescu spune că pe zid e desenat un cosmonaut. „E echipat cu echipament individual de zbor. Așa cred, că e extraterestru”.

Pe zidul exterior al bisericii, într-un loc mai ferit, preotul Bărănescu le arată curioșilor cărămida cu pricina. „Pare să fie cosmonaut, dar nu putem ști. Au venit istorici și au făcut fotografii, dar nu au descoperit nimic. Cărămida asta are peste 400 de ani. A fost scrijelită în crud, se vede. Când am refăcut zidurile, am avut mare grijă de ea și am pus-o aici”. Nicolae Moiescu, fost director al Muzeului din Curtea de Argeș, a studiat desenul și știe foarte multe despre Mănăstirea Tutana, pe care o consideră „foarte valoroasă pentru istoria poporului român”. În opinia sa, desenul este misterios: „Nu aș fi de acord că este un astronaut. Este, clar, un desen pe care nu l-a descifrat nimeni, un mister neelucidat”. Personajul desenat are cască de protecție cu vizieră, costum închis cu fermoar și e călare pe un aparat de zbor. În apropierea bisericii se află și un turn înclinat, căruia primarul îi spune „turnul de la Tutana” și crede că seamănă cu cel de la Pisa.

În perimetru mai sunt și câteva ruine. Este vorba despre prima școală din zonă și despre chiliile călugărilor, conform afirmațiilor primarului, ansamblul fiind în secolul al XIV-lea unul dintre cele mai importante din țară. Acest desen îi determină pe localnici să creadă că zona lor a fost vizitată de extraterestri.

LESPEDEA DE LA ROȘIA MONTANĂ

La Roșia Montană s-a descoperit dinaintea de 1989 o lespede misterioasă. Cercetarea lepezii a fost stopată atunci. În aprilie 2012, în urma discuțiilor de la Ministerul Minelor, Petrolului și Geologiei, la București, partea canadiană a opinat ca această descoperire să nu fie făcută publică, iar galeria să fie închisă de urgență. Partea română a fost de acord cu păstrarea secretului asupra lepezii, însă a insistat să continue cercetările și să trimită o a doua echipă, de data aceasta de arheologi, condusă un arheolog bătrân, cu o cicatrice în colțul ochiului stâng. Timp de trei luni, săpăturile în jurul lepezii s-au derulat în secret, rezultatul fiind decopertarea integrală a lepezii.

Nu a durat foarte mult, deoarece deasupra lepezii se aflase încă de la prima ei descoperire, în 1976, scheletul unui uriaș hiperboreean, trimis de atunci pentru studierea sa la Moscova, iar o parte din decopertare o făcuseră arheologii de atunci. Măsurătorile au scos la iveală faptul că lepedea, perfect șlefuită, avea o lungime de 12 metri, o lățime de 6 metri și o înălțime de 3 metri, cântărind circa 1.700 de tone, cu 100 de tone mai mult decât cântărea „Piatra femeii însărcinate”, o lespede similară descoperită la Baalbek (Liban), numai aurul conținut în ea reprezentând circa 900 de tone, de aproape trei sute de ori mai mult decât s-ar fi putut obține prin reciclarea integrală, timp 20 de ani, a haldelor de steril depozitat de milenii la Roșia Montană, în urma exploatărilor aurifere, și de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras de la suprafață și din toate galeriile de acolo de agatârși pentru daci, apoi de austro-ungari și români la un loc. Zona a fost imediat închisă cu gard de sârmă ghimpată și pusă sub pază militarizată, iar săpăturile preliminare pentru forarea unui puț cu diametrul de 12 metri care să ajungă până la lespede au demarat la începutul lunii mai, 2012. La sfârșitul lunii iunie 2012, mai precis pe data de 23 ale lunii, lepedea a fost scoasă la suprafață, segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere și transportată de urgență noaptea, sub escortă militară, către o destinație necunoscută.

Totuși, există unele informații din surse demne de încredere, din care rezultă că fragmentele containerizate au fost predate Combinatului Siderurgic SIDEX Galați, unde au fost topite și transformate în lingouri de aur și wolfram, dar locul unde se află depozitate acum nu se cunoaște.

Faptul că lepedea a dispărut și nu s-a păstrat nici măcar o fotografie a ei este lesne de înțeles. Un lucrător, care a participat la dezmembrarea ei, susține că există totuși un set de fotografii făcute de către un bătrân arheolog român, care au fost oferite spre studiu unui paleolingvist și care a atras atunci atenția autorităților că lepedea prezintă o valoare culturală și istorică inestimabilă pentru poporul român și pentru întreaga umanitate și în orice caz incomensurabil mai mare decât valoarea economică.

Pentru argumentarea afirmației, arheologul a prezentat atunci câteva fotografii ale lepezii, în care se putea observa că toată suprafața ei era acoperită de o scriere în basorelief de un verde smarald, total necunoscută, după spusele paleolingvistului, dar cu probabilitatea cea mai mare de a fi pelasgă, dispusă în trei șiruri paralele, care porneau din partea stângă sus și șerpuia în diagonală, încolăcindu-se în spirală în jurul unui cap de lup și sfârșind apoi la baza ei, în colțul din dreapta.

Autoritățile române au rămas insensibile la aceste atenționări și dovezi și au dispus tăierea și topirea lepezii, urmând ca, după vânzarea aurului, să verse la vistieria Statului contravaloarea procentului de 19,31% negociat cu partea canadiană, conform contractului de exploatare a aurului și a metalelor rare ale zonei. „Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când - declara reputatul arheolog, al cărui nume, din motive de siguranță personală, nu-l putem face public - la ridicarea lepezii s-a putut observa sub ea un soi de puț cu diametrul de 4 metri, în interiorul căruia cobora o scară elicoidală ale cărei trepte erau săpate în pereții puțului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul.

Din interiorul puțului emana o lumină lăptoasă, violacee.

Deși cei câțiva lucrători, geologi și arheologi care au fost martori la ridicarea lepezii și-au revenit după o vreme din uimire, totuși, în afara paleolingvistului care s-a precipitat pe scări în jos, nimeni nu a mai avut curajul să coboare și să verifice ceea ce se află în puț, iar a doua zi a fost deja prea târziu. Am așteptat cu toții ca paleolingvistul să apară, dar el nu a mai revenit la suprafață. Peste noapte, SRI-ul și armata au acoperit cu scânduri intrarea în puțul care ducea spre interiorul muntelui și-apoi au turnat ciment și au sigilat-o.

A doua zi, au fost închise gura puțului exterior, precum și intrarea în galeria săpată în vremuri

imemorabile de către agatârși. Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toți martorii care au asistat la prelevarea lespezii, a descoperirii puțului din adâncul minei, precum și cei care au participat la ștergerea urmelor, am fost puși să semnăm niște documente care garantau păstrarea secretului de stat și apoi am plecat cu toții speriați pe la casele noastre, care încotro”.

Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul arheolog și cu lucrătorul martor a fost în după-amiaza zilei de 28 iulie 2012.

După această dată, cei doi nu au mai putut fi găsiți la domiciliu...

VESTIGIILE CULTURII CUCUTENI

Arheologii botoșăneni au realizat o descoperire arheologică unică pentru istoria și cultura românească. Pe malul Prutului, în apropiere de localitatea Ripiceni, au fost găsite rămășițele unui templu uriaș, vechi de 7.000 de ani, măsurând peste 1.000 de metri pătrați, descoperire ce este menită să întregască Cultura Cucuteni. Specialiștii afirmă că nu s-a mai descoperit o structură de dimensiuni atât de mari, veche de acum 7.000 de ani, în arealul Culturii Cucuteni din România, ceea ce dă o amprentă de unicatate descoperirii arheologice: „Această megastructură este unicat deocamdată în preistoria românească”, spune arheologul Aurel Melniciuc, directorul Muzeului Județean de Istorie Botoșani.

Cercetările continuă, inclusiv cu determinări magnetometrice, care au reliefat dimensiunile gigantice ale structurii. Ca săpătură, doar 100 de metri pătrați au putut fi cercetați la spațiu și periută.

Au fost enunțate câteva ipoteze. În primul rând, ar putea fi vorba de un templu uriaș, de acum 7.000 de ani, un loc de venerație și pelerinaj poate pentru mai multe comunități din această zonă. Arheologii cred însă că ar putea fi și locuința sau centrul de putere al unei căpetenii de trib cucuteniene, ce domina politic ambele maluri ale Prutului.

Este o certitudine faptul că cei care au locuit în uriașa așezare de pe malul Prutului, dar și cei care au ridicat megastructura din centrul ei sunt oameni ai Culturii Cucuteni, de acum 7.000 de ani. Cultura Cucuteni reprezintă vârful cultural și civilizațional al Europei neolitice. Este o civilizație misterioasă, dezvoltată, dar mai ales uimitoare prin spiritualitatea ei, prin reprezentările ei artistice unicat, care uimesc, la nivel mondial. Un element definitoriu al oamenilor care au aparținut acestei culturi este expresia artistică atât de bine încetățenită în splendida ceramică pictată, care nu este ceea ce pare la prima vedere, are o serie de coduri culturale bine încetățenite, dar insuficient puse în valoare.

VESTIGIILE DIN INSULA ȘERPILOR

Este o insulă poziționată în Marea Neagră, la 45 de km de țărmurile României și Ucrainei, în dreptul

golfului Musura.

Istoricul Gheorghe I. Brătianu (1898-1953), în lucrarea sa „Marea Neagră de la origini până la cucerirea otomană” (2 vol., București, 1988), descrie prezența civilizațiilor antice (ionieni, milesieni) pe litoralul Mării Negre: „Unul din popasurile mai vechi este cel din «insula Albă», Leuke sau Achilleis, mică stâncă ce se înalță în plină mare în largul gurilor Dunării, și se numește astăzi Insula Șerpilor. Acest punct de escală al milesienilor era garnisit cu un sanctuar ridicat în cinstea lui Achile Pontarchos, protectorul navigației și al comerțului... Istoria lor, trasată cu ajutorul numeroaselor inscripții scoase la lumină de săpături, indică strânse contacte între aceste porturi ale litoralului, care păstrează caracterele principale ale civilizației urbane a Greciei antice și populației indigene ale hinterland-ului, geți sau sciți”.

A mai fost numită Hecateu, „Insula cea sfântă a lui Apollo, care se află în părțile de nord (din viziunea grecească), și anume față în față cu ținuturile Celților”. În anul 1823, căpitanul rus Krițki descoperă aici ruinele antice ale unui templu și alte vestigii, ruine ulterior descrise și de către germanul Köhler. Câteva basoreliefuri găsite pe insulă sunt expuse azi la Muzeul Arheologic din Odessa.

Insula, odinioară românească, a fost ocupată de fosta Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice (URSS) după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și anexată în cursul anului 1948.

În prezent, este parte a raionului Chilia și a regiunii Odessa, din Ucraina. Cu o suprafață de doar 17 hectare, Insula Șerpilor nu prezintă o importanță mare, din punct de vedere teritorial, în schimb are importanță din punct de vedere strategico-militar și economic.

Stâncoasă, Insula Șerpilor este formată din gresii dure silicoase, din conglomerate și cuarțite. Pe insulă, solul este sărac, crescând o vegetație de stepă și o floră xerofilă (suportând seceta) și halofilă (suportând sarea). Nu există izvoare de apă dulce, ceea ce face imposibilă locuirea ei fără apă adusă de pe continent. Insula nu a avut în trecut importanță, din punct de vedere economic, dar apele sale teritoriale au căpătat una deosebită după 1980, odată cu descoperirea sub sedimentele submerse dimprejur a unor zăcăminte de petrol și gaz natural.

Multe legende venite de dincolo de timp vorbesc despre pământuri sfinte, aflate pe locul unde acum domină Marea Neagră. Unii cercetători afirmă că aici ar fi localizată chiar străvechea Atlantida, cu templele sale, în special Templul lui Apollo, zeul Soarelui, a cărui origine hiperboreeană începe să capete un contur tot mai precis. Din străvechea Atlantidă se spune că a rămas doar Insula Șerpilor - teren mistic și loc de trecere între două lumi. Aici, pe colțurile de stâncă acum pustii, se ridică pe vremuri un superb templu care a fost închinat zeului solar, Apollo. Apele mării îi protejau pe preoții solari de vizitele curioșilor și ale profanilor.

Insula numită Leuky (de la termenul grecesc Leucos, „Insula Albă”) este o denumire care apare pentru întâia oară în secolul al VI-lea î.Hr. După elemente din mitologia greacă, zeița Thetis s-a rugat de Poseidon (zeul mărilor) să scoată din adâncul mării o insulă pentru fiul ei, Ahile, erou al poemului „Iliada”, povestit ulterior de Homer. Potrivit versiunii lui Arctinos din Milet a „Iliadei”, rămășițele pământestii ale lui Achile și Patrocle au fost aduse în insula Leucos sau Leuke de către zeița Thetis, pentru a fi păstrate într-un mausoleu. Mai târziu, același templu păgân va apărea în folclorul românesc sub numele de „Biserica cu 9 altare”.

Latona, mama lui Apollo, s-a născut aici și, din cauza aceasta, Apollo a fost mai venerat aici decât ceilalți zei, iar templul construit pe insulă a fost botezat cu numele său.

Această insulă era numită și „Helixea” („Felicia”) sau „Nesos Makaron” („Insula Preafericiților”). Nu departe de insulă, se află Delta Dunării și munții Riphei (munții vechi ai Dobrogei).

Printre inscripțiile antice de pe insulă, un decret olbiopolitan (din cetatea Olbia, de la gurile Niprului), datând din secolul al IV-lea î.Hr., le cere Olbienilor să-i alunge pe piraii care „se adăposteau pe insula sacră”. Poetul roman Ovidiu (exilat la Tomis), geograful grec Ptolemeu, istoricul grec Strabon și învățatul grec Megalos din Tir (care a trăit în secolul al II-lea după Hristos) menționează cu toții: „templul sacru, închinat lui Ahile, din insula Leucos”.

Preafericiții sau Blajinii erau urmașii Atlanților, cunoscuți și sub numele de Rămăni. Despre ei, textele vechi amintesc că locuiau pe lângă apele cele mari în care se varsă toate apele, iar folclorul

românesc spune că în acele țărâmurii își are Dumnezeu cetatea de unde guvernează toate ale lumii, bune și rele.

EMIL STRĂINU, EMILIAN M. DOBRESCU

Din volumul „Agenda secretă. Ce ne ascund conducătorii lumii?!?”

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură